

АНОТАЦІЯ

Николайчук М. Г. Роль публічної дипломатії у поствоєнному економічному відновленні України. – Кваліфікаційна наукова праця на правах рукопису.

Дисертація на здобуття ступеня доктора філософії за спеціальністю 292 «Міжнародні економічні відносини». – Західноукраїнський національний університет, Тернопіль, 2026.

У дисертації здійснено теоретичне узагальнення та запропоновано нове вирішення важливого наукового завдання, що полягає в обґрунтуванні теоретико-методичних засад і розробленні практико-орієнтованих інструментів публічної дипломатії економічного відновлення України в умовах війни, повоєнної реконструкції та зростання глобальної конкуренції за ресурси, довіру й коаліційну підтримку. Доведено, що в сучасних міжнародних економічних відносинах публічна дипломатія має розглядатися не як допоміжний інформаційний супровід зовнішньої політики, а як інфраструктура формування довіри, репутації та легітимності економічної присутності держави, яка впливає на параметри суверенного ризику, витрати перевірки для зовнішніх партнерів, умови контрахтування, масштаби й передбачуваність фінансових, інвестиційних і технологічних потоків.

Аргументовано, що для України значення публічної дипломатії істотно зростає внаслідок поєднання трьох процесів: високої залежності макрофінансової стійкості від зовнішньої підтримки, потреби в багаторічному фінансуванні відбудови та конкуренції за довгостроковий приватний капітал у середовищі підвищеної безпекової невизначеності. У цьому контексті публічна дипломатія визначена як механізм зниження інформаційної асиметрії між Україною та зовнішніми донорами, кредиторами, інвесторами, регуляторами й професійними спільнотами, здатний переводити міжнародну увагу та солідарність у відтворювані економічні рішення за умови належної доказовості, процедурної прозорості та інституційної узгодженості.

У роботі поглиблено концептуальні засади публічної дипломатії в системі сучасних міжнародних економічних відносин. Показано її багатосуб'єктний характер, взаємозв'язок із категоріями «м'яка сила», економічна дипломатія, національний брендинг, стратегічні комунікації, а також розкрито її економічну природу через вплив на очікування, репутаційні оцінки та легітимність рішень. Обґрунтовано, що взаємодія публічної й економічної дипломатії має двошарову логіку: публічна дипломатія формує середовище прийнятності й довіроздатності, тоді як економічна дипломатія інституціоналізує цю довіру у форматі угод, гарантій, фінансових програм, проєктів і контрактних механізмів. Відтак нематеріальні ресурси держави набувають вимірюваного економічного змісту.

Систематизовано методологічні підходи до дослідження впливу публічної дипломатії на економічні процеси. Доведено, що науково коректне оцінювання її результативності потребує чіткого розмежування вихідних продуктів діяльності, проміжних результатів сприйняття та підсумкових економічних наслідків. Запропоновано інтегровану методологічну логіку, у межах якої комунікаційні сигнали, медіафон і наративи розглядаються як початкова ланка причинного ланцюга, тоді як довіра, легітимність, готовність до кооперації, зміна поведінкових намірів і рішень зовнішніх акторів – як медіатори між комунікацією та макроекономічними результатами. Обґрунтовано доцільність поєднання контент-аналізу, індексного підходу, лагових зіставлень, композитних показників і триангуляції джерел для зменшення ризику хибної атрибуції.

Удосконалено понятійно-категорійний апарат дослідження через введення поняття репутаційного розриву, який інтерпретовано як стійку різницю між задекларованими державою гарантіями, правилами та публічними зобов'язаннями і реально відтворюваними практиками їх виконання, доступними для зовнішньої перевірки. Показано, що саме величина такого розриву визначає вартість капіталу, рівень вимог до аудиту, контролю, страхування та комплаєнсу, а отже безпосередньо впливає на здатність репутаційного потенціалу переходити в інвестиційний. На цій основі розроблено причинно-інституційну модель дії

публічної дипломатії, яка пояснює перехід від внутрішньої інституційної довіроздатності до зовнішньої репутаційної переконливості, а далі – до рішень про фінансування, гарантування, кредитування та інвестування.

У процесі узагальнення міжнародного досвіду постконфліктної реконструкції доведено, що публічна дипломатія є дієвою насамперед тоді, коли вона поєднана з донорською координацією, спільною верифікацією прогресу, прозорими процедурами використання коштів, відкритими реєстрами й інституційними механізмами «перекладу довіри» у конкретні програми та проєкти. Порівняльний аналіз постконфліктних кейсів показав наявність асиметрії між донорськими потоками й приватним капіталом, коли офіційна допомога здатна швидше реагувати на політичну легітимацію та гуманітарно-безпекові аргументи, натомість приватні інвестори входять із лагом, після накопичення доказів інституційної спроможності, передбачуваності правозастосування та наявності інструментів зниження ризиків. Для України цей висновок має прикладне значення, оскільки вказує на необхідність переходу від моделі мобілізаційного переконування до моделі керованої доказовості, підзвітності та сервісного супроводу партнера.

Здійснено діагностику стану публічної дипломатії України в умовах війни та відновлення. Показано, що сильними сторонами виступають висока міжнародна видимість України, збереження коаліційної підтримки, наявність сильного президентського комунікаційного контуру, розвиток цифрових платформ залучення ресурсів і культурно-репутаційної інфраструктури. Водночас виявлено обмеження, пов'язані з координаційною фрагментацією, недостатньою стандартизацією доказової бази, нерівномірною якістю інституційної комунікації, розривом між високою довірою до інститутів стійкості та нижчою довірою до інститутів управління, а також підвищеною чутливістю зовнішніх партнерів до питань аудиту, антикорупційних запобіжників і процедурної відстежуваності використання коштів. Обґрунтовано, що подальше посилення результативності публічної дипломатії України залежить від інституціоналізації доказовості,

зменшення координаційних втрат і побудови системи регулярного вимірювання результатів.

Виконано емпіричну оцінку зв'язку публічної дипломатії з економічними показниками України на основі квартального зіставлення міжнародного медіафону щодо України з макрофінансовими індикаторами. Запропоновано відтворювану процедуру медіааналітики на базі Global Database of Events, Language and Tone (Глобальна база даних подій, мови і тональності), GDELT 2.0, що передбачає очищення інформаційного масиву, розмежування воєнного та економічно-відновлювального контурів повідомлень, побудову індикаторів інтенсивності згадувань і позитивності медіафону та перевірку лагових ефектів. Емпіричні результати засвідчили, що найбільш швидка реакція простежується в ринковому контурі, де зміни тональності міжнародного інформаційного середовища пов'язані зі зміною оцінок суверенного ризику. Для зовнішніх запозичень виявлено помірні асоціації в межах поточного та наступного кварталів, тоді як грантові надходження демонструють відкладенішу й асиметричну чутливість до міжнародної уваги, що відповідає логіці політичної й процедурної інерції донорських рішень.

Окремий блок дослідження присвячено глобальним трендам розвитку публічної дипломатії та їхньому економічному значенню. Встановлено, що в сучасному світі посилюються такі напрями, як платформізація міжнародної уваги, цифровізація й алгоритмізація публічної комунікації, інституціоналізація протидії дезінформації, «матеріалізація» м'якої сили через освіту, охорону здоров'я, розвиткові програми й культурну кооперацію, а також зростання ролі геоекономічних і кліматичних наративів у формуванні доступу до фінансування, ринків і технологій. Доведено, що для України врахування цих трендів є необхідним з огляду на перехід від воєнної мобілізації підтримки до довгострокового позиціонування держави як надійного, передбачуваного та інституційно сумісного партнера у відбудові й європейській інтеграції.

Обґрунтовано інституційно-комунікаційні механізми публічної дипломатії у забезпеченні міжнародного фінансування та інвестицій. Публічну дипломатію запропоновано трактувати як режим управління довірою, в якому міжнародна увага конвертується у фінансові рішення не через саму інтенсивність повідомлень, а через узгоджений цикл «тези – дані – процедура – відповідальний виконавець – верифікований результат». Запропоновано операційну модель міжвідомчої координації з матрицею ролей, стандартами підготовки доказової бази, відкритими панелями виконання, сервісною логікою супроводу інвестора й донора та механізмами швидкого реагування на інформаційні ризики. Доведено, що за таких умов публічна дипломатія знижує премію ризику, скорочує цикл ухвалення рішень та підвищує передбачуваність залучення ресурсів.

Наукову новизну результатів поглиблює розроблена стратегічна модель публічної дипломатії економічного відновлення України до 2035 року. У її межах поєднано візію розвитку, стратегічні й тактичні цілі, сегментацію аудиторій, систему ключових повідомлень, набір інструментів, перелік відповідальних акторів, індикатори проміжних і підсумкових результатів, а також механізми моніторингу та коригування. Центральною ідеєю моделі є перехід від фрагментарної комунікаційної активності до керованої політики економічного відновлення, у якій довіра, коаліційна легітимність і міжнародна увага послідовно переводяться у фінансові, інвестиційні, технологічні й людські потоки. Практичне значення цієї моделі полягає в можливості її застосування для вдосконалення державної політики у сфері публічної дипломатії, міжнародного фінансування, зниження ризиків для приватного капіталу, побудови портфелів проєктів відбудови та підвищення якості взаємодії України з донорами, кредиторами, інвесторами й міжнародними інституціями.

Таким чином, у дисертації доведено, що публічна дипломатія в умовах війни та повоєнного відновлення має бути вбудована в систему економічної політики як інструмент управління очікуваннями, ризиками та довірою. Її результативність визначається не масштабом комунікаційної присутності як такої, а здатністю

держави забезпечувати перевірюваність даних, послідовність виконання зобов'язань, прозорість процедур і відтворюваність інституційних практик. Саме за цієї умови міжнародна підтримка набуває довгострокового характеру, а публічна дипломатія стає одним із чинників формування фінансової стійкості, інвестиційної привабливості та стратегічної спроможності України у процесі повоєнного економічного відновлення.

Ключові слова: дипломатія, публічна дипломатія, дипломатична комунікація, брендинг, репутаційний капітал, повоєнне відновлення, міжнародні економічні відносини, національні економічні інтереси, глобальна безпека, національна безпека, громадська думка, інформація, інституціоналізм, збройні конфлікти, геополітика.

ANNOTATION

Nykolaichuk, M. H. Public Diplomacy in the Post-War Economic Recovery of Ukraine. - A qualifying scientific work submitted as a manuscript.

Dissertation for the degree of Doctor of Philosophy in specialty 292 "International Economic Relations". – West Ukrainian National University, Ternopil, 2026.

The dissertation provides a theoretical generalisation and proposes a new solution to an important scientific problem, namely substantiating the theoretical and methodological foundations and developing practice-oriented instruments of public diplomacy for Ukraine's economic recovery under the conditions of war, post-war reconstruction, and intensifying global competition for resources, trust, and coalition support. It is demonstrated that in contemporary international economic relations public diplomacy should be understood not as an auxiliary informational accompaniment to foreign policy, but as an infrastructure for generating trust, reputation, and legitimacy of a state's economic presence abroad, one that affects sovereign risk parameters,

verification costs for external partners, contractual conditions, and the scale and predictability of financial, investment, and technological flows.

It is argued that for Ukraine the significance of public diplomacy increases substantially because of the simultaneous interaction of three processes: the strong dependence of macro-financial stability on external support, the need for multi-year financing of reconstruction, and competition for long-term private capital in an environment of heightened security uncertainty. In this context, public diplomacy is defined as a mechanism for reducing information asymmetry between Ukraine and external donors, creditors, investors, regulators, and professional communities, capable of converting international attention and solidarity into reproducible economic decisions, provided that adequate evidentiary support, procedural transparency, and institutional coherence are ensured.

The study deepens the conceptual foundations of public diplomacy within the system of contemporary international economic relations. Its multi-actor character is demonstrated, along with its relationship to the categories of soft power, economic diplomacy, nation branding, and strategic communications. Its economic nature is further revealed through its influence on expectations, reputational assessments, and the legitimacy of decisions. It is substantiated that the interaction between public diplomacy and economic diplomacy has a two-layer logic: public diplomacy creates an environment of acceptability and trustworthiness, whereas economic diplomacy institutionalises this trust in the form of agreements, guarantees, financial programmes, projects, and contractual mechanisms. As a result, the state's intangible resources acquire measurable economic content.

Methodological approaches to examining the impact of public diplomacy on economic processes are systematised. It is shown that any scientifically sound assessment of its effectiveness requires a clear distinction between immediate outputs, intermediate perceptual outcomes, and final economic effects. An integrated methodological logic is proposed in which communication signals, the international media environment, and narratives are treated as the initial link in the causal chain,

whereas trust, legitimacy, willingness to cooperate, and shifts in the behavioural intentions and decisions of external actors are interpreted as mediators between communication and macroeconomic results. The study substantiates the expediency of combining content analysis, an index-based approach, lagged comparisons, composite indicators, and source triangulation in order to reduce the risk of false attribution.

The conceptual and categorical framework of the study is refined through the introduction of the notion of a reputational gap, interpreted as a persistent discrepancy between the guarantees, rules, and public commitments declared by the state and the actual, reproducible practices of their implementation that are available for external verification. It is shown that the magnitude of this gap determines the cost of capital, the level of requirements for audit, control, insurance, and compliance and, accordingly, directly affects the capacity of reputational potential to be transformed into investment potential. On this basis, a causal-institutional model of public diplomacy is developed, explaining the transition from internal institutional trustworthiness to external reputational credibility and, subsequently, to decisions on financing, guarantees, lending, and investment.

In the course of generalising the international experience of post-conflict reconstruction, the dissertation demonstrates that public diplomacy is effective above all when combined with donor coordination, joint verification of progress, transparent procedures for the use of funds, open registers, and institutional mechanisms for translating trust into concrete programmes and projects. Comparative analysis of post-conflict cases reveals an asymmetry between donor flows and private capital: official assistance can respond more rapidly to political legitimation and humanitarian-security arguments, whereas private investors typically enter with a lag, after sufficient evidence has accumulated regarding institutional capacity, predictability of law enforcement, and the availability of risk-mitigation instruments. For Ukraine, this conclusion has direct practical significance, as it points to the need to move from a model of mobilisational persuasion to a model of managed evidence, accountability, and partner-oriented service support.

The state of Ukraine's public diplomacy under conditions of war and recovery is diagnosed. The analysis shows that its strengths include Ukraine's high international visibility, the preservation of coalition support, a strong presidential communication track, the development of digital platforms for mobilising resources, and a cultural-reputational infrastructure of long duration. At the same time, a number of limitations are identified, including fragmented coordination, insufficient standardisation of the evidence base, uneven quality of institutional communication, a gap between high trust in institutions of resilience and lower trust in institutions of governance, and heightened sensitivity among external partners to issues of audit, anti-corruption safeguards, and procedural traceability in the use of funds. It is substantiated that further strengthening the effectiveness of Ukraine's public diplomacy depends on the institutionalisation of evidence-based practice, the reduction of coordination losses, and the creation of a system for regular measurement of results.

An empirical assessment of the relationship between public diplomacy and Ukraine's economic indicators is carried out through a quarterly comparison of the international media environment surrounding Ukraine and macro-financial indicators. A reproducible media-analytics procedure based on the Global Database of Events, Language, and Tone (GDELT 2.0) is proposed. It includes cleaning the information array, distinguishing between wartime and economic-recovery message contours, constructing indicators of mention intensity and media positivity, and testing for lagged effects. The empirical results show that the fastest response is observed in the market channel, where changes in the tone of the international information environment are associated with shifts in sovereign risk assessments. For external borrowing, moderate associations are identified within the current and subsequent quarters, whereas grant inflows exhibit a more delayed and asymmetric sensitivity to international attention, which corresponds to the logic of the political and procedural inertia of donor decisions.

A separate part of the research is devoted to global trends in the development of public diplomacy and their economic significance. It is established that the contemporary world is marked by the growing importance of such directions as the

platformisation of international attention, the digitalisation and algorithmisation of public communication, the institutionalisation of counter-disinformation efforts, the materialisation of soft power through education, healthcare, development programmes, and cultural cooperation, as well as the increasing role of geoeconomic and climate narratives in shaping access to finance, markets, and technologies. It is demonstrated that for Ukraine taking these trends into account is indispensable in view of the transition from the wartime mobilisation of support to the long-term positioning of the state as a reliable, predictable, and institutionally compatible partner in reconstruction and European integration.

Institutional and communicative mechanisms of public diplomacy in securing international financing and investment are substantiated. Public diplomacy is proposed to be understood as a regime of trust management in which international attention is converted into financial decisions not through the intensity of messages as such, but through a coordinated cycle of thesis-data-procedure-responsible actor-verified result. An operational model of inter-agency coordination is proposed, comprising a matrix of roles, standards for preparing the evidentiary base, open performance dashboards, a service-oriented logic for accompanying investors and donors, and mechanisms for rapid response to information risks. It is demonstrated that under such conditions public diplomacy reduces the risk premium, shortens decision-making cycles, and increases the predictability of resource mobilisation.

The scientific novelty of the results is further strengthened by the strategic model of public diplomacy for Ukraine's economic recovery up to 2035 developed in the dissertation. Within this model, a development vision, strategic and tactical goals, audience segmentation, a system of key messages, a set of instruments, a list of responsible actors, indicators of intermediate and final results, and mechanisms of monitoring and adjustment are integrated into a single framework. The central idea of the model is a transition from fragmented communication activity to a managed policy of economic recovery in which trust, coalition legitimacy, and international attention are consistently converted into financial, investment, technological, and human flows. The

practical significance of this model lies in the possibility of applying it to improve state policy in the spheres of public diplomacy, international financing, risk reduction for private capital, the construction of portfolios of reconstruction projects, and the enhancement of the quality of Ukraine's interaction with donors, creditors, investors, and international institutions.

Thus, the dissertation demonstrates that under conditions of war and post-war recovery public diplomacy should be embedded in the system of economic policy as an instrument for managing expectations, risks, and trust. Its effectiveness is determined not by the sheer scale of communication presence, but by the state's capacity to ensure verifiability of data, consistency in fulfilling commitments, transparency of procedures, and reproducibility of institutional practices. Only under these conditions does international support acquire a long-term character, while public diplomacy becomes one of the factors shaping Ukraine's financial resilience, investment attractiveness, and strategic capacity in the process of post-war economic recovery.

Keywords: diplomacy, public diplomacy, diplomatic communication, branding, reputational capital, post-war recovery, international economic relations, national economic interests, global security, national security, public opinion, information, institutionalism, armed conflicts, geopolitics.

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ

Статті у наукових виданнях, включених до переліку наукових фахових видань України

1. Николайчук М., Кравчук Н. Роль публічної дипломатії в умовах сучасної геополітичної та гео економічної фрагментації світу. Інноваційна економіка. 2023. № 3. С. 7-15. URL: <https://doi.org/10.37332/2309-1533.2023.3.1> (загальна кількість друк. арк. 0,6; авторська кількість друк. арк. 0,3; автором обґрунтовано роль публічної дипломатії як інструменту формування міжнародної довіри, репутаційної підтримки та коаліційної взаємодії в умовах гео економічної фрагментації світу).
2. Николайчук М. Особливості впливу публічної дипломатії через медіафон на макроекономічні показники і доступ України до міжнародного фінансування в умовах війни. Успіхи і досягнення у науці. 2025. № 8(18). С. 1066-1084. URL: [https://doi.org/10.52058/3041-1254-2025-8\(18\)-1066-1084](https://doi.org/10.52058/3041-1254-2025-8(18)-1066-1084) (1,0 друк. арк.).
3. Nykolaichuk M. Functional specialization of the digital instruments of Ukraine's public diplomacy under wartime conditions. Social Development: Economic and Legal Issues. 2026. No. 14. URL: <https://doi.org/10.70651/3083-6018/2026.2.21> (1,2 друк. арк.).
4. Николайчук М. Стратегування публічної дипломатії України в умовах війни та повоєнного економічного відновлення. Інвестиції: практика та досвід. 2026. № 8. С. 470-477. URL: <https://doi.org/10.32702/2306-6814.2026.8.470>. (1,1 друк. арк.)

В інших зарубіжних виданнях

5. Николайчук М. Концептуальні засади публічної дипломатії в системі сучасних міжнародних економічних відносин. Věda a perspektivy. 2025. № 6(49). С. 159–174. URL: [https://doi.org/10.52058/2695-1592-2025-6\(49\)-159-174](https://doi.org/10.52058/2695-1592-2025-6(49)-159-174) (0,8 друк. арк.).

У інших виданнях апробаційного характеру

6. Николайчук М., Кравчук Н. Роль публічної дипломатії у відстоюванні суб'єктності України в міжнародній політиці. Соціальні, економіко-правові та фінансові виклики в умовах глобальних трансформацій: збірник матеріалів III Міжнародної науково-практичної конференції (Тернопіль – Свалява – Братислава, 19

травня 2023 р.). Тернопіль: ЗУНУ, 2023. URL: <https://dspace.wunu.edu.ua/items/98188603-3eb7-44a1-994e-33df59ddd70d> (загальна кількість друк. арк. 0,2; авторська кількість друк. арк. 0,1; автором обґрунтовано роль публічної дипломатії у зміцненні міжнародної суб'єктності України).

7. Николайчук М., Кравчук Н. Роль інструментів публічної дипломатії України у протидії інформаційним викликам в умовах війни. Інноваційні процеси економічного та соціально-культурного розвитку: вітчизняний та зарубіжний досвід: матеріали XVIII Міжнародної науково-практичної конференції молодих учених і студентів. (Тернопіль, 20-21 берез. 2025 р.). Тернопіль: ЗУНУ, 2025. URL: <https://dspace.wunu.edu.ua/items/93b1b8c6-02a2-45d4-bf44-0114948077d5> (загальна кількість друк. арк. 0,2; авторська кількість друк. арк. 0,1; автором визначено інструменти публічної дипломатії України у протидії інформаційним викликам війни).

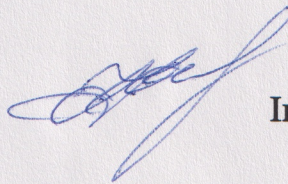
8. Николайчук М. Публічна дипломатія як новий вимір економічної сили держави у глобалізованому світі. Інновації партнерської взаємодії освіти, економіки та соціального захисту в умовах інклюзії та прагматичної реабілітації соціуму: матеріали IX Міжнародної науково-практичної конференції (м. Кам'янець-Подільський, 22–23 травня 2025 р.). Кам'янець-Подільський: НРЗВО КПДІ, 2025. С. 124–126. URL: <https://doi.org/10.5281/zenodo.19705499>. (0,2 друк. арк.).

9. Николайчук М. Штучний інтелект як новий ресурс «м'якої сили» у сучасній публічній дипломатії. Сталий, інклюзивний, смарт розвиток: наукові підходи до вирішення сучасних глобальних і локальних викликів: збірник тез доповідей Другої Всеукраїнської науково-практичної конференції (24 жовтня 2025 р., м. Тернопіль). Тернопіль, 2025. С. 27–30. URL: <https://doi.org/10.5281/zenodo.17508785> (0,2 друк. арк.).

Николайчук М. Публічна дипломатія і міжнародна довіра як основа повоєнного економічного відновлення України. Сталий, інклюзивний, смарт розвиток: наукові підходи до вирішення сучасних глобальних і локальних викликів: збірник тез доповідей Третьої Всеукраїнської науково-практичної конференції (14 квітня 2026 р.

м. Тернопіль). Тернопіль: ГО «Науково-аналітична спілка», 2026. С. 95-97. URL:
<https://doi.org/10.5281/zenodo.19756926> (0,2 друк. арк.).

д.е.н., професор,
професор кафедри міжнародної економіки

Ігор ЛПЦИНСЬКИЙ